

Личностно развитие

Ползотворно сътрудничество по заетост и социална политика

Министърът на труда и социалната политика Тотю Младенов бе на работно посещение в Брюксел. На 28 февруари 2013 г. в Брюксел, той участва в 3226-то заседание на Съвета на Европейския съюз по заетост, социална политика, здравеопазване и потребителски въпроси.

Преди заседанието на Съвета се проведе работна закуска на министрите с председателя на Европейския съвет, г-н Херман Ван Ромпой, на която се обсъди социалното измерение на икономическия и паричен съюз, включително социалния диалог.

По време на заседанието първо бе разгледана Препоръката за младежки гаранции, която бе приета. Тя визира

необходимостта от това, че всеки млад човек на възраст до 25 г. трябва да получи качествено предложение за работа или обучение, или продължаване на образованието, чиракуване или стаж в рамките на четири месеца от напускане на образователната система или оставане без работа. В своето изказване министърът настоя за адекватно финансиране за България по линия на европейската Инициативата за младежка заетост, за да може да се справим с предизвикателствата по отношение на младите хора, които не са нито в заетост, нито в образование или обучение, делът на които в нашата страна за съжаление е най-висок в ЕС. Информира за резултатите от приложението на националната инициатива за младите хора в България, както и за мерките за подобряване на координацията между компетентните институции за идентифициране и подкрепа на тези млади хора съвместно от МТСП, АЗ и МОМН, които ще си сътрудничат при подготовката за изпълнение на гаранциите от 1 януари 2014г.

На срещата бе подписан Меморандум за сътрудничество между Министерството на труда и социалната политика на Република България и Министерство на труда и пенсионната система на Република Хърватия. На срещата на министрите беше дискутирана темата: „Подобряване на придобиването и запазването на допълнителните пенсионни права“.

На 1 март 2013 г. министър Младенов се включи в дискуссионна кръгла маса на министрите от ЕС, отговарящи за бездомността. Форумът бе организиран в рамките на ирландското Председателство на Европейския съюз. Целта бе да се обсъди ангажиментът на ЕС за определяне и оценка на общите области от интерес и бъдещото сътрудничество.

Социалното подпомагане в една антисоциална атмосфера

От години насам социалното подпомагане в България става все по-несоциално, та да не кажем, че в наши дни това понятие отдавна вече не фигурира като такова. По този повод реших да прочета Закона, уреждащ правно именно тези въпроси и установих с удивление, че още в самото му начало има залегнати директиви, които звучат красиво, но, за жалост, не покриват по никакъв начин реалността.

Още в чл.1 от ЗСП можем да прочетем, че той „има за цел: подпомагане на гражданите за задоволяване на основни жизнени потребности; укрепване и развитие на обществената солидарност в трудни житейски ситуации; подпомагане на трудовата заетост на безработните лица...” и т.н. Но по-интересно ми стана като прочетох и, че: „Социалното подпомагане се предоставя по начин, който запазва човешкото достойнство на гражданите, и се основава на социална работа, като се прилага индивидуален подход и комплексна оценка на потребностите на лицата и семействата.”

Интересно какво разбират неговите създатели под този израз - „задоволяване на основни жизнени потребности”, след като сумите, които се предоставят срещу 14 дни чистене на боклуците на междублоковите пространства в градовете, варират от един до пет дни максимум за покриване на гореспоменатите потребности в месеца, изхождайки от настоящата ценова ситуация в България.

От друга страна това, което е написано в Закона: „Социалното подпомагане се предоставя по начин, който запазва човешкото достойнство на гражданите...” е далече от истината. В цял свят се упражнява обществено полезен труд основно от хора, които са осъдени, поради нарушаване на обществения ред, обида на съда, дребно хулиганство и др. прояви от този род. Единствено в нашата мила родина, щом си социално слаб си вече осъден на пробация, и то само защото живееш в икономически слаба държава, която е в перманентна криза. Тук коментарът за достойнството е излишен, защото в България дори и работещите нямат такова, поради жалките доходи, които получават за труда си.

Далеч съм от мисълта, че да чистиш е недостойно, по-скоро е унижително, че така поддържаме междублоковите си пространства. За премахване на този проблем очевидно са нужни крути мерки от страна на други институции, които са твърде заети, за да обръщат внимание на такива „дреболийки”, но в никакъв случай нямат нищо общо със социалното подпомагане.

Голяма част от социално слабите и ползващи подобни услуги са ромско население. И ако често говорим за тях, че те са не само неграмотни, но и доста мързеливи, се оказва, че не е точно така. Причините са по-различни – на тях в момента им се предлага работа, но в рамките на шест месеца. Според законовата уредба обаче, ако те се съгласят да работят този период /а гаранция да останат на това работно място повече от указания срок няма! по-скоро е обратното/, те губят своите права, както на борсата, така и като социално слаби. Хората могат да се запишат отново в Бюрото по труда като безработни, но няма да получават никакви средства още половин година, тъй като нямат право на това. Да, по-голямата част от ромите са неграмотни, но това не ги прави по-глупави от другите, вследствие на което те съвсем естествено отказват подобни предложения.

Говоря си с Ани – около 50-годишна безработна ромка, която отива на работа към общината като социално слаба за 14 дни по 4 часа на ден. Тя казва: ”Някога работех на пет места, мъжът ми също, той е строител – фаянсджия – ту на строежа, ту на частно, а сега и двамата сме тук без работа. Всеки от нас получава социална помощ от 13,30 лв на месец. Някога имаше не само много работа, но и истинска храна. Работехме много, за да си купим апартамента, който ни бяха дали. После го продадохме и си купихме къщичка с дворно място около 200 м. На него днес сеем марулки, лучец, боб, домати и др. такива. Нямам търпение да дойде месец март, тогава пак ще засеем в двора зарзават. Друго си е, когато отидеш в градинката и си го откъснеш нещо – друг вкус има!”.

Носталгията в гласа ѝ е затрогваща. Очите ѝ са благи и смирени. Тя е приела съдбата си. Вярно е, че не всеки е така работлив, не само от ромското, но и от българското население, но за жалост именно такива хора като Ани страдат от Великата икономическа криза.

Да не говорим за онази част от социално слабите, които не са роми, а също така са по-грамотни. Някои от тях дори са добри специалисти. Други пък биха могли да бъдат включени в работата на неправителствените организации. Струва ми се, че има хиляди начини тези и бездруго изтерзани от положението си хора да бъдат насочени в различни полезни дейности, стига да се помисли сериозно върху това. Що се отнася до хигиената на града, това е отговорност и задължение на всички граждани.

Начинът, по който сме създали законовата уредба не само в социалното подпомагане, но и навсякъде другаде, предполага и възможностите, чрез които да я излъжем, да я надхитрим. Някои от хората, които получават социални помощи по законовия ред, получават и подкрепа от близки и роднини, работещи в чужбина. Това е съвсем естествено, защото с 50-100 лв на месец не е възможно да се живее днес. Дори да си велик икономист пак няма да се справиш и да покриеш жизнените си потребности с тази сума пари. Това от своя страна ме навежда на мисълта, че те едва ли разчитат реално да покрият нуждите си с тях.

Друга нелепа ситуация е, че ако притежаваш някъде земя, също не ти отпускат социални помощи, нищо че имотът сам по себе си няма как да ти донесе доход, ако не е обработваема или застроена площ. Мястото в момента е неизползваемо, но се предполага, че то би могло да ти донесе дивиденди, само че, както можете да се досетите, хипотетично.

Отново се назначават комисии от „компетентни лица”, правят се „експертни” проверки, анализи и пр., и накрая пак няма реален резултат. Добре би било глобално да се променят нещата в законовите уредби, така че да не се чудят хората как да ги надхитряват, защото са пълни с взаимноизключващи се параметри или са нелепи. Когато се мисли върху един проблем и неговото решаване хубаво е да се огледа от всички страни. Народът преди векове го е казал – „Сто пъти мери, един път режи!”.

Галина Горанова

Хората с увреждания в Бургас искат по-добро законодателство

На 26 февруари в Бургас, в залата на Общината, се състоя представянето на книгата „Европа за хората – достойният труд на достойните хора”. Книгата бе дело на журналистката Тания Йочева. В изданието, излязло с любезното съдействие на Програмата за „Развитие на човешките ресурси” към МТСП, са споделени добрите практики за хората с увреждания, портрети на успели хора в неравностойно положение в България и в Европа, както и много полезна информация за бъдещо развитие и обучение, за по-добрата реализация на пазара на труда.

Градът ни посрещна, измит от дъжда, прохладен и свеж. Въпреки лошото време и тежката икономическа и финансова криза в страната, хората там бяха усмихнати и любезни. На срещата присъстваха представители на организации на хора с увреждания, медии и служители от общината.

Дискусията вървеше леко. Хората споделяха проблемите си, свързани с пазара на труда и искаха промени в законодателството и в други области, за да могат да се чувстват сигурни и спокойни за своето „утре”.

Напрегнатата обстановка в страната им дава надежди, че нещата и при тях ще бъдат променени. След време ще имат достъпна околна среда, за която и сега кметството в Бургас полага много усилия. Хората с увреждания настояват държавната администрация да проявява повече разбиране към проблемите им и да ги подпомага в тяхното развитие и реализация.

Те искат да кажат на обществото, че са като всички останали и са готови да работят, стига да бъдат приети от работодателите, именно такива, каквито са. В залата присъстваха слепи програмисти, поети, писатели, които се опитват да прокарат своите идеи чрез включване в работата на неправителствени организации.

Дълго разговаряхме за посредниците към Бюрата по труда, които трябва да имат нагласата и отговорността да изпълняват своите ангажименти като търсят връзката между работодателите и хората с увреждания, но все

още има какво да се постигне в това отношение. Ние знаем, че най-трудното нещо е да се прехвърли психологическата бариера, но за това много могат да помагат и медиите.

Една жена от присъстващите сподели, че чужденците много по-лесно назначават хора с увреждания на работа, отколкото българите. Тя разказа, че в предишната си фирма – собственост на азербайджанци, която е наброявала 15 души персонал, са имали двама души с увреждания – счетоводител и юрист. Излиза, че българските работодатели не се доверяват на хора с увреждания, защото много често те нямат представа какво могат.

Много се възлага на държавните институции, но се оказва, че не винаги може да се разчита на тях, особено що се отнася до пазара на труда. Важна е достъпната околна среда и развитието на специализиран транспорт, за да могат хората с увреждания безпрепятствено да се придвижват до работното си място.

В това отношение кметството в Бургас е направило много. В момента те разполагат с 12 броя коли за специализиран транспорт. Улиците в града почти навсякъде са като в чужбина – лесно достъпни и удобно направени за колички и хора с увреждания. Също така това е градът, покрил квотата от 3% назначени хора с увреждания в различни фирми и учреждения.

Можем да пожелаем на повече градове в страната да последват примера на ентузиастите от кметството в Бургас.

Галина Горанова

Всички обичаме победителите, но не всички имаме духовната сила да останем редом до падналия

Поводът да напиша този материал бе предизвикан от една статия във вестник „Дума“. Всеки в живота си е имал върхове и падове и е изпитвал радостта от успеха и мъката от срива. Малко са хората, които подават ръка в трудни моменти. Всички обичаме победителите, но не всички имаме духовната сила да останем редом до падналия и да бъдем верни на приятелството или общата кауза.

Много пъти съм си задавала въпроса защо е така. Излиза, че българинът днес не цени човека, а неговата известност, слава и просперитет, докато ги има. Не дай си, Боже да изпаднеш в беда, или още по-лошо – да паднеш от високо, веднага биваш отхвърлен от обществото. Изведнъж наяве излизат всичките ти грехове, дори и онези, които не си направил. „Приятелите“ ти те изоставят, а и много често те самите са инициатори на твоето падение. И в този случай се питам – на кого да се доверим, щом най-близките, твоите съмишленици, те предават?

Дали българинът в днешно време е предан само тогава, когато е воден от своите интереси? – нима не сме потомци на хора идеалисти, оставили светла диря след себе си в историята!? Откъде се взеха толкова много легендарни, смели и духовни българи, записали своите имена със златни букви в нашето минало. Не ми се иска да мисля, че консуматорството и властолюбието са ни завладели до такава степен, че вече не виждаме какво е направил някой за тази държава, а само неговите машинации за личностно облагодетелстване. Оказва се, че когато един човек е в разрез с нашите интереси, ние можем с лека ръка да го окаляме, забравяйки че калта цапа, но не заличава.

Улицата не може да диктува правилата в една държава. Да, улицата е неодошевена. Хората, излезли на нея, за да протестират срещу мизерния начин на живот, срещу липсата на отговорност, контрол върху монополите и геноцида над нашата нация, могат да диктуват правилата.

Същите тези хора издигаха повече от 20 години различни политици и партии, с надеждата, че ще дойде по-добро бъдеще, но то така и не дойде. Негативите се натрупваха с години и когато последният ни премиер събра гласовете на повечето хора, те отново бяха разочаровани, очаквайки, че той със силата на характера си

ще ни изведе по нов път. За съжаление, няма как да се случи това, защото „една птичка пролет не прави” – е казал народът. На практика Бойко Борисов понесе цялото бреме на зле свършената работа през годините от правителствата, както и на част от неговия екип, и е наивно да си мислим, че той е всемоушен, за да търсим цялата отговорност от него. Това, разбира се, ни дава възможността сега да му се надсмиват с лекота.

„Улицата! Която го роди и която го срина.” – казва авторката на статията. Българинът е потомък на революционери, които винаги са успявали да променят хода на събитията. Реакциите ни като народ са предвидими, но въпреки това, нито предишните, нито настоящите политици успяха да го осъзнаят. Те поставиха „улицата” като бариера между народа и себе си, забравиха откъде са произлезли. А ако не знаеш откъде идваш, няма как да знаеш накъде да вървиш.

Вярно е – ние сме търпеливи, но горди. Наша е и поговорката „Залудо работи, залудо не стой!”, но това не означава, че народът ни би могъл да работи до безкрайност без средства за препитание. За жалост нашите управляващи си мислеха, че могат да използват тези национални качества до безкрай. И когато народът излезе да протестира, партиите започнаха отново да се борят помежду си за властта. Вместо да мислят как да отстранят предишните си грешки и как да помогнат за благоденствието на своя народ, те продължават да търсят начини отново да влязат в Парламента.

Докога ще продължава това положение днес никой не знае, но едно е ясно: промени трябва да настъпят и то сериозни и големи. Защо, например, постът министър-председател да не бъде зает от жена, която да ни управлява и да притежава гъвкав ум и практичност. Тя, надявам се, ще отрезви много политици и ще покаже, че така повече не може да се върви по кривите пътеки на безвластието. Дай, Боже, по-скоро всички заедно да намерим верния път към развитието на нашата прекрасна родина и повече никога да не изпадаме в подобен колапс.

Таня Йочева

ДОБРОВОЛЧЕСТВОТО В БЧК

Градската организация на БЧК на годишното си отчетно събрание обърна голямо внимание на работата на младежката организация. Още когато влязохме в залата ни посрещнаха усмивките на много млади хора, които активно се включват в дейността на БЧК.

Винаги ми е правело силно впечатление как ръководството на организацията успява да намира доброволци, да ги стимулира и да ги включва в големите си кампании, свързани с подобряване живота на уязвимите групи, децата с увреждания и възрастните. В зиме и в пек, те са по площадите и се грижат за хората – поднасят чай, мерят кръвно.

Събрани са вече и средства за откриване на трапезария за деца с увреждания, която за втори път ще отвори врати през тази година.

През изминалата 2012 г. младежката организация за пореден път се доказва като влиятелна, активна и добре справяща се с предизвикателствата на съвременното общество. Членският състав в момента наброява 599 души, разпределени в 48 младежки клуба. Младите червенокръстци успешно участваха в Европейската среща за сътрудничество в София, в иницирираната от тях национална акция „Заедно срещу дискриминацията, да кажем „да” на толерантността” в Деня на солидарността между поколенията.

През изминалата година са проведени и много обучения за младежи – базисни обучения на БЧК, превенции за наркомании, сексуално-рисково поведение, социално-помощна дейност, акции по кръводаряване и др. прояви, които на практика са истинско предизвикателство за младите доброволци.

Прилагайки подходите на съвременния доброволчески мениджмънт Столична община на БЧК винаги е успявала да създаде многолюдни и успешни младежки организации, работещи със сърце.

АПАРАТ ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ СЛУХА НА НЕДОНОСЕНИ ДЕЦА ДАРИ НА ТОКУДА ДАРИК РАДИО

Журналистите от „Ники Кънчев шоу” спортно шоу „Гонг” и Gong.bg предоставиха ото-акустичната диагностична апаратура на отделението по Неонатология на японската болница

Специално дарение направиха журналистите от „Ники Кънчев шоу”, спортно шоу „Гонг” и Gong.bg за МБАЛ „Токуда Болница София” на пресконференция, която се проведе в Конферентната зала на японската болница. Апаратурата представлява уред за измерване на слуха на недоносени деца. С помощта на новия уред ще бъдат изследвани всички деца до 6 месечна възраст в МБАЛ „Токуда Болница София” – родени, лекувани, преведени от други болници и посещаващи детска консултация бебета.

Средствата са набрани от традиционния Коледен благотворителен търг, проведен за трета поредна година в ефира на предаванията на Дарик радио и на сайта Gong.bg, и с посредничеството на фондация „Нашите недоносени деца”, в рамките на който общата стойност на даренията надхвърли 40 000 лева.

Информация: ПР и Маркетинг МБАЛ „Токуда Болница София”

За час отстраниха 70-грамов тумор без капка кръв в Пловдив

70-грамов тумор на простатната жлеза на 57-годишен мъж отстраниха за час днес в пловдивската клиника „Медикус Алфа“ с Тулиум лазер, т.нар. червен лазер – най-новата лазерна медицинска технология в безкръвните операции. Доброкачественото образование с размери на голяма мандарина бе изрязано и след това буквално изпарено без капка кръв с лазерна фибра от д-р Рангел Старев, един от първите български уролози, сертифицирани да работят с тази техника.

„Медикус Алфа“ е пионер в България в използването на Тулиум лазер. Пловдивското здравно заведение започна да прилага от 2012 година високотехнологичната методика, само 30 месеца след като немският професор Кнол я въведе в клиниката в Зингелфингер, Германия. Така България стана втората държава в Европа, в която пациентите могат да се лекуват с най-новата медицинска техника. В рамките на 9 месеца екипът, начело с д-р Старев, извърши 28 операции на аденом на простата и 4 операции на рак на пикочния мехур, обем интервенции равен на средния обем такива, които се провеждат в Германия. Нашите специалисти са в тесен контакт с колегите си от Зингелфингер.

„Тулиум лазер се използва при доброкачествен тумор на простатата, стриктура на уретрата, рак на тестиса, злокачествени формации вътре в пикочния мехур при жените и мъжете, както и при лечение на кондиломи по кожата“, обясни д-р Старев.

Урологът посочи кои са предимствата на Тулиум лазер в сравнение с класическото трансуретрално изрязване на простатната жлеза /т.е. при класическите безкръвни операции/ :

- Времето за отстраняване на аденома се съкращава многократно.
- Новата технология позволява да се работи час и половина – 2 часа, за разлика от класическите трансуретрални интервенции. Това дава възможност да бъдат оперирани безкръвни аденоми на простатата с обем над 50 грама.
- Двойно по-кратък е периодът на сваляне на катетъра след интервенцията. При другите безкръвни операции е 4-5 дни, а с Тулиум лазер – след 2-ия ден. Съкращава се и болничният престой – 4 дни и времето за възстановяване – след 2-рата седмица пациентът е напълно работоспособен.
- Рискът от изкръвяване по време на работа с този лазер е максимално минимизиран. Това позволява лекарят да оперира при добра видимост.
- Основното предимство, което го отличава като метод, от досега познатите, е че може да се прави енуклеация на простатна жлеза. Простатната жлеза има няколко части, като досега аденомът се изрязваше парче по парче на тъканта, след което тези парчета отиват в пикочния мехур и с евакуатори се извеждат от тялото. С Тулиум лазер може да се отстрани наведнъж целият лоб, който отива в мехура, след което с приспособление морцелатор тъканта се смила и се изхвърля навън. При много голяма простата това е допълнително предимство.
- Операциите с Тулиум лазер могат да се извършват с пълна или локална анестезия.

Екипът на „Медикус Алфа“ днес направи и поредното разбиване на камъни в пикочния мехур с Хомниум лазер. С тази апаратура се отстраняват камъни и в бъбреците, както и в уретера.

„Има бум на злокачествените случаи на простата“, посочва мрачната статистика д-р Старев. Урологът обаче е обнадежден, че през последните 2 години значително се е подобрила профилактиката, което позволява ракът да бъде открит във фаза, в която успешно да се лекува.

Катя Стайкова

Медиен съветник

Медиен съветник на вицепремиера и министър на труда и социалната политика Деяна Костадинова е Екатерина Попова. Тя има над 20-годишен журналистически опит в социалната сфера. Работила е във вестниците „Дума“, „24 часа“ и „Капитал“, „Handelsblatt“ (Дюселдорф, Германия), „Westdeutsche Allgemeine Zeitung“ (Есен, Германия), „Kölnische Rundschau“ и „Kölner Stadt-Anzeiger“ (Кьолн, Германия). И към момента е сътрудник и автор в редица немскоезични медии, сред които: германското национално радио ARD, сп. „Focus“ (Мюнхен, Германия), в. „Neue Zürcher Zeitung“ (Цюрих, Швейцария) и швейцарската национална телевизия (SF). Тя се е занимавала със социална проблематика, трудови пазари и с майсторските класове за мениджъри, организирани от "Капитал".

Екатерина Попова е хоноруван преподавател във Факултета по журналистика към СУ „Св.Кл.Охридски“. Самата тя е завършила журналистика в същия университет, след което има множество специализации. Участвала е в изследователски проекти, с фокус върху трудовата миграция.

Владее немски и ползва на много добро ниво английски и руски езици.

Бърненската школа по орнитология

Вярвате ли, че по дължината на гр. Свитава – Чехия живеят 29 вида птици, а една от най-малките птички, която се събира в човешка длан тежи само някакви си 17 гр.?!)

„Когато я докоснете, ще се изненадате, че това всъщност е само една топчица от пухкави перца.” – описва орнитологът Збишек Карафият от Бърненското сдружение „Орникс”. Хората, които посещават неговите лекции в школата по птиче пеене се учат да разпознават птиците по гласовете им, да ги описват и съответно да ги запомнят.

Понякога е по-добре да се използват пословици за по-доброто запаметяване. „Например гласът на пгдпгдъка се вписва в човешката реч и се приближава до вокала като „пет пари”. Пеенето на малка птичка ще приравним към вокала – „пролет иде!” – обяснява специалистът.

Най-важното сетиво за всеки орнитолог и познавач на птичето съсловие е слухът, затова проектът в школата е под мотото „Не е нужно да ме виждаш, достатъчно е да ме чуваш!”. Целта на този проект всъщност е да се отстранят бариерите в общуването между зрящи и незрящи. Да слушат песнопенията на птиците могат и едните и другите, подчертава специалистът. В Бърно под негово ръководство протичат 10 броя тематични лекции, които са изключително интересни и забавни. Зрително затруднените курсисти могат да ги посетят безплатно.

Децата от училището за незрящи с удоволствие посещават тези курсове, а интересът им към тях е нестихващ. Орнитологът приветства всички новодошли посетители. В неговия клас могат да се съберат 30 души, които биха желали да опознаят птичата реч. Цялото обучение протича под формата на игра. Разпознаването на птичите гласове е изпъстрено с интересни разкази от орнитологичната практика.

Накрая на курса участниците се договарят къде ще отидат на излет, за да приложат на практика наученото. „Там слушаме птиче песнопение и наблюдаваме тяхното кръжение в небето.” – казва специалистът - „Всеки може да вземе в дланта си малка птичка и да ѝ се порадва.”

„Ако бихте желали да разпознавате птичите гласове, докато се разхождате по улиците, в парка или в гората, или да наблюдавате птичките, прелитащи над дома ви, бихте могли да посетите този курс.” – казва орнитологът. Курсовете по птича реч помагат за създаване на по-близки връзки между зрящи и незрящи, изграждат се нови приятелства, разкрива се ново хоби и различно от тривиалните забавления. Хората се научават да възприемат птиците и да общуват с тях въпреки забързаното ни ежедневие, дори и в големия град.

Превод: Ваня Петкова

В памет на Ян Дъртина

В консерваторията за младежи с увредено зрение в Прага се състоя музикална вечер, посветена на Ян Дъртина. Той е бил 34 години директор на консерваторията и в негова памет пред залата на училището бе открита бронзова плоча с неговото име. Това е признание за неговата дългогодишна дейност. Тази идея бе осъществена от доктора по философия Йозеф Смикал, като негов близък приятел. Той поръчва плочата със собствени средства на скулптура Давид Мойешчик.

Ян Дъртина е роден през 1918 г. и почива през 1994 г.

Директорката на консерваторията – Надежда Остржанска, припомни основното послание на Дъртина: ”Човек никога не трябва да се предава”. Това той го е доказал, когато училището е било пред закриване. През 1976 г. той успява да издейства висш статут на учебното заведение - консерватория.

В програмата на музикалната вечер прозвучаха произведения на чешки и световни композитори, изпълнени от студенти на консерваторията. След концерта гостите се отзоваха пред залата, където инициаторът на събитието - Йозеф Смикал припомни на присъстващите живота на Ян Дъртина, в контекста на развитието на чешката музикална педагогика за зрително затруднени младежи.

Известният музикален педагог Ян Дъртина с нарушеното си зрение успява да премине през дългия път на учебното заведение. Сложните реорганизации и борбите му за висш статут на заведението, дават големи възможности за реализацията на студентите и педагозите.

През целия си активен живот Ян Дъртина се занимава с методиката по брайлова нотация, което е много важно за слепите учители по музика.

Превела от чешки: Ваня Петкова

НЕЗРЯЩА ИНДИАНКА КАНОНИЗИРАНА ЗА СВЕТИЦА

Между светците във Ватикана се нареди и незрящо момиче, живяло през 17-ти век. Папа Бенедикт XVI провъзгласи за светица индианката от Северна Америка – Катери Текакуитхао, наречена още Лилия Мохаку.

В детството си индианката Лилия имала само остатъчно зрение. Тя е родена в областта на днешния щат Ню Йорк, във време когато индианските племена воювали помежду си.

По инициатива на йезуитите, дошли в Северна Америка по това време, тя проповядвала християнството. Катери удивявала мисионерите с вдъхновяващото си слово и предавала чувството си за святост на Християнството на хората. Тъкмо за това вождът на племето Мохавко не е позволил тя да бъде осъждана или застрашавана от индианците. Въпреки това Катери се премества да живее в отдалечено от родното си място село, което се намира в близост до днешна Канада. Чак до своята смърт тя се посвещава на лечение на болни. Умира едва на 24-годишна възраст.

„Катери ни удивлява със своята ласкавост, присъствието на духовна подкрепа и проявената голяма смелост от нейна страна. Тя ни обогатява с вяра и култура. Нейният пример ни помага да живеем там където сме и да не се отричаме от това, което сме.” – казва папата за тази нова светица.

В краткия си живот Катери е успяла да направи немалко чудеса – тя е излекувала много хора и е вдъхнала вяра в сърцата им. За церемонията по канонизирането на Катери като светица във Ватикана са пристигнали 1500 северноамерикански индианци, облечени в традиционни облекла, които по изгрев слънце са възпели в песни делото на Лилия Мохаку.

Превод: Ваня Петкова